

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 8C/95/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614206183
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcal
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2016:8614206183.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom JUDr. Matúšom Tarcalom v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, 933 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, právne zastúpeného AENEA Legal s.r.o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1./ X. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Olšava XX, XXX XX B. R., X./ J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. R. XX, XXX XX B. R., X./ Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX S., X./ Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. R. XX, XXX XX B. R., žalovaní v 3. a 4. rade právne zastúpení X.. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 8.669,22 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1./ a 2./ rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 8 113,98 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8 113,98 Eur od 6.1.2015 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu voči žalovaným v 1./ a 2./ rade **z a m i e t a**.

III. Žalobu voči žalovaným v 3./ a 4./ rade **z a m i e t a**.

IV. Žalovaní v 1./ a 2./ rade sú povinní nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 1.168,90 Eur a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet jeho právneho zástupcu AENEA Legal s.r.o..

V. Žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 3./ a 4./ rade trovy konania vo výške každému po 639,88 Eur (spolu 1.279,60 Eur) a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet ich právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Svidník dňa 19.11.2014 domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť mu sumu 891,15 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 891,15 Eur od 06.11.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanými uzavrel Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 711/9/1998, na základe ktorej im bola poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 16.596,96 Eur s dobou splatnosti 30 rokov. Úver mali splatiť pri základnej úrokovej sadzbe 1,1% formou mesačných splátok. Mesačná splátka bola stanovená na 53,41 Eur. Žalovaní boli v omeškaním so zaplatením mesačných splátok úveru, a preto ich žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vyzval na úhradu zameškaných splátok, na čo žalovaní nereagovali a dlh na zameškaných splátkach neuhradili. Žalovaní sa dostali k 05.11.2014 do omeškania s 18 splátkami, čo predstavuje sumu 891,15 Eur.

Podaním zo dňa 04.03.2015 doručeným súdu dňa 10.03.2015 žalobca rozšíril podanú žalobu. Žiadal, aby súd pripustil do konania vstup žalovaných v 3. a 4. rade a všetkých žalovaných v 1. až 4. rade zaviazal zaplatiť mu sumu 8.669,22 Eur spolu so zmluvným úrokom 218,94 Eur, úrokom z omeškania vo výške 55,81 Eur, od 06.11.2014 do 28.01.2015 v sadzbe 8,05% ročne zo sumy 891,15 Eur vo výške 16,31 Eur a od 29.01.2015 do zaplataenia v sadzbe 8,05% ročne zo sumy 8.669,22 Eur ako aj zmluvnú pokutu vo výške 888,82 Eur. Podanie odôvodnil tým, že opakovane vyzýval žalovaných k úhrade dlhu na zameškaných splátkach prostredníctvom upomienok, na čo žalovaní nereagovali, a preto žalobca podaním zo dňa 22.12.2014 odstúpil od zmluvy, čím sa stal splatným celý dlh. Zmluvnú pokutu si uplatnil s poukazom na znenie článku VIII. bod 3 Zmluvy. Návrh na vstup ďalších účastníkov do konania (žalovaných v 3. a 4. rade) odôvodnil tým, že záväzok zo zmluvy bol zabezpečený ručením žalovanými v 3. a 4. rade.

Okresný súd Svidník uznesením č.k. 8C/95/2014-70 zo dňa 15.06.2015 pripustil vstup žalovaných v 3. a 4. rade do konania a pripustil rozšírenie žaloby v súlade s návrhom žalobcu.

Vzhľadom na to, že a návrh na začatie konania sa týkal dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovanými (§ 90), súd návrh na začatie konania v rozsudku označuje pojmom „žaloba“ a procesné strany neoznačuje pojmami „navrhovateľ/odporcovia“ ale pojmami „žalobca/žalovaní“ (§ 79 ods. 1 posledná veta zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)).

Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení k žalobe uviedli, že v predmetnom konaní ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca je verejnoprávnym dodávateľom, a preto sa naň vzťahuje smernica Rady 93/13/EHS v zmysle bodu 14 jej odôvodnenia. S poukazom na uvedenú smernicu ako aj rozsudky Súdneho dvora EÚ uviedli, že predmetná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktorými sú prinajmenšom rôzne poplatky a sankcie, ako je napr. úrok 0,2% za každý deň neoprávneného použitia prostriedkov, zmluvná pokuta 10% z dlžnej sumy pri porušení zmluvných podmienok. Tým je spochybnená aj výška pohľadávky, pretože je uplatňovaná aj sankcia 10% a aj úroky z omeškania. Žalovaní v 1. a 2. rade ďalej konštatovali, že úver splácali až do doby, keď nezačali ich finančné problémy, a teda k neuhrádzaniu dlhu nedošlo ich ľahostajnosťou ale z dôvodu nepredvídaných okolností. Žalobca im listom zo dňa 22.12.2014 oznámil odstúpenie od zmluvy č. 711/9/1998, čím žalobcovi začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie si vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy, ktorá bola zrušená v súlade s § 48 a § 457 OZ. Preto majú žalovaní povinnosť vrátiť len požičanú istinu úveru, voči ktorej žiadali započítať doteraz vykonané platby. Zároveň požiadali o možnosť podľa § 160 O.s.p. splácať svoj dlh v splátkach.

K vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade sa písomne vyjadril žalobca, keď uviedol, že predmetnú zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľskú s poukazom na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch výslovne vylučuje úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu z okruhu spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na predmetný zmluvný vzťah sa vzťahuje osobitný zákon o ŠFRB. Žalobca ďalej poukázal na to, že nespĺňa definíciu podnikateľa podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože správcom žalobcu je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, a teda žalobca nekoná samostatne, čo potvrdzuje to, že činnosť fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Prostriedky fondu ďalej možno použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu, a teda účelom jeho činnosti nie je dosahovanie zisku, čo je pojmovým znakom podnikania. Činnosť vykonávanú žalobcom tak nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, pretože nespĺňa jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Preto zmluva o úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ, ale ide o zmluvu podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník sa na tento zmluvný vzťah aplikuje bez ohľadu na povahu účastníkov konania (ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah). Podľa žalobcu ustanovenia § 261 ods. 6 ako aj § 263 Obchodného zákonníka pôsobia ako *ius cogens*, a teda ich aplikáciu si zmluvné strany nemôžu vylúčiť, v opačnom prípade by to viedlo k obchádzaniu zákona - Obchodného zákonníka, ktorý má v tejto časti vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vzťah ako *lex specialis*. Poukázal pri tom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/120/2010 z 29.03.2012, v zmysle ktorého sa na zmluvu o úvere uzavretú žalobcom vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k následkom odstúpenia od zmluvy žalobca poukázal na 3 osobitné spôsoby odstúpenia od zmluvy a to v § 505, § 506 a § 207 ObZ. V prejednávanej veci došlo k odstúpeniu od zmluvy modifikovaným spôsobom podľa § 506 ObZ v zmysle článku VIII. bod 3 Zmluvy, pričom odstúpenie od zmluvy podľa Obchodného

zákonníka (ďalej aj „ObZ“) je osobitný inštitút, ktorý v dôsledku nedisciplinovaného správania dlžníka spôsobuje jedine zmenu splatnosti vrátenia úveru. V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo 33/2012 právna skutočnosť odstúpenia od zmluvy o úvere nespôsobuje zánik záväzku, t.j. nespôsobuje zánik povinnosti splatiť dlh. Taktiež poukázal aj na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo/113/2008.

Žalovaní v 3. a 4. rade vo vyjadrení k žalobe uviedli, že ide nepochybne o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a násl. OZ. Poukázali na platné znenie § 52 ods. 2 OZ a na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19.06.2013 a rozsudok NS SR sp. zn. 3 MCdo 12/2014 z 21.04.2015. Žalobca od Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 711/9/1998 podaním zo dňa 22.12.2014 odstúpil, čím sa zmluva od začiatku zrušila, pričom zánikom hlavného záväzku zanikajú taktiež všetky súvisiace záväzky, medzi ktoré patrí aj ručenie. Poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/2/2013 zo dňa 19.11.2013 a na to, že pri zrušení zmluvy je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Nakoľko zo strany žalovaných v 3. a 4. rade podľa ich vyjadrenia k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu nedošlo, žiadali voči nim žalobu zamietnuť a uplatnili si náhradu trov konania.

K vyjadreniu žalovaných v 3. a 4. rade sa písomne vyjadril žalobca, keď okrem vyjadrenia, ktoré je totožné s vyjadrením k vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade osobitne poukázal na už v predošlom vyjadrení spomenuté rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obo/33/2012, v ktorom zvýraznil, že odstúpenie od zmluvy o úvere nespôsobuje zánik záväzku, t.j. nespôsobuje zánik povinnosti splatiť dlh, z čoho súd prvého stupňa správne konštatoval existenciu ručiteľského záväzku. Poukázal taktiež na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 32 Odo 629/2006.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa z predvolaných účastníkov nedostavili žalobca a žalovaná v 4. rade, ktorých neprítomnosť ospravedlnili ich právni zástupcovia s tým, že súhlasia s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol vec na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu a žalovanej v 4. rade v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. s prihliadnutím na vykonané dôkazy.

Žalovaný v 1. rade na nariadenom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedol, že úver splácali asi 12-13 rokov, avšak nastali finančné problémy v súvislosti s jeho živnostenským podnikaním - neboli mu uhrádzané pohľadávky. Pokúšali sa skontaktovať so žalobcom, ale bolo im povedané, že musia zaplatiť sumu okolo 800,- Eur, čo ale nemali z čoho zaplatiť.

Žalovaná v 2. rade na nariadenom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedla, že to čo uviedol jej manžel (žalovaný v 1. rade), je pravda. Pokúšali sa úver splácať, niekedy keď mali, tak dali aj 300,- Eur. Potom to ale prevzala iná firma a oni už žiadali vyššie sumy, ktoré nemohli splácať. Manžel musel ukončiť podnikanie, lebo situácia ohľadom následkov podnikania bola neúnosná. Žalovaná v 2. rade ďalej uviedla, že manžel je teraz na ÚPSVaR a ona je na PN-ke. Dlh by chceli splácať v splátkach - za primerané považuje splátky vo výške cca 50,- Eur mesačne.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovaných v 1. a 2. rade a listinnými dôkazmi a to: návrhom na začatie konania, výzvou na úhradu na čl. 4, výzvou na úhradu na čl.5, Zmluvou o poskytovaní podpory na čl. 9-14, návrhom na vstup ďalších účastníkov do konania, rozšírenie návrhu vo veci samej zo dňa 4.3.2015, výzvou na úhradu na čl. 26, odstúpením od úverovej zmluvy na čl. 27, doručenkou na čl. 28, odstúpením od úverovej zmluvy na čl. 29, doručenkou na čl. 30, odstúpením od úverovej zmluvy na čl. 31, doručenkou na čl. 32, odstúpením od úverovej zmluvy na čl. 33, doručenkou na čl. 34, vyjadrením žalobcu zo dňa 5.5.2015, históriou pohybov na účte na čl. 45-50, stavom úveru na čl. 51, doplnením návrhu na začatie konania zo dňa 27.5.2015, vyjadrením žalovaných v 1./ a 2./ rade zo dňa 20.7.2015, vyjadrením žalobcu zo dňa 23.11.2015, históriou pohybov na účte na čl. 98-111, vyjadrením žalovaných v 3./ a 4./ rade zo dňa 6.11.2015, vyjadrením žalobcu zo dňa 11.2.2016, históriou pohybov na účte predloženou na pojednávaní a zistil tento skutkový stav:

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že dňa 16.04.1999 došlo k uzavretiu Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, nenávratného príspevku č. 711/9/1998 (ďalej aj "Zmluva") medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými v 1. a 2. rade ako dlžníkmi. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 Eur) pri základnej úrokovej sadzbe 1% s lehotou splatnosti 30 rokov a nenávratného príspevku vo výške 150.000,- Sk (4.979,09 Eur). Dlžníci sa zaviazali splatiť celý

úver so základnou úrokovou sadzbou vo výške 1% na účet v banke a splácať úver a úrok pravidelnými mesačnými splátkami, ktoré zahŕňajú istinu a úrok vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho mesiaca počas celej lehoty splatnosti. Prvá až 359. mesačná splátka bola stanovená na 1.609,- Sk (53,41 Eur) a posledná, t.j. 360. splátka bola stanovená na 1.321,- Sk. Podľa článku VIII. bod 3 Zmluvy ak je dlžník v omeškaní so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požiadať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku. V takom prípade má veriteľ právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10% z tejto dlžnej sumy do termínu 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom.

Z obsahu zmluvy súd taktiež zistil, že dňa 01.04.1999 zmluvu podpísali aj žalovaní v 3. a 4. rade ako ručiteľia.

Súd mal taktiež za preukázané, že žalobca listom zo dňa 22.12.2014 odstúpil od úverovej zmluvy a zároveň požiadal o vrátenie dlžnej sumy pozostávajúcej z nesplatenej istiny 8.669,22 Eur, nesplateného úroku 218,94 Eur, úroku z omeškania vo výške 55,81 Eur v lehote 5. dní od obdržania výzvy Odstúpenie od zmluvy bolo doručené žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade dňa 30.12.2014, žalovanému v 3. rade dňa 28.01.2015 a žalovanej v 4. rade dňa 27.01.2015.

Z histórie pohybu na účte č.z. 711/9/1998 (č.l. 45-50) súd zistil, že žalovaní zaplatili za predmetný úver spolu 8.482,98 Eur.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 a 5 OZ Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 48 ods. 1 OZ od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

Podľa § 48 ods. 2 OZ odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 OZ ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 160 ods. 1 O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Žalobca je štátnym fondom zriadeným na základe zákona č. 124/1996 Z.z. na financovanie štátnej podpory, ktorého prostredníctvom sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Fond je právnická osoba so sídlom v Bratislave (§ 1 ods. 2 uvedeného zákona). Uvedený zákon bol zrušený a nahradený zákonom č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania a ten bol zrušený a nahradený zákonom č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania. Žalovaní sú fyzickými osobami - nepodnikateľmi, pričom predmetná zmluva je zmluvou formulárovou (jej obsah formuloval žalobca ako veriteľ a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny zo strany žalovaných). V prvom rade preto musel súd vyhodnotiť charakter zmluvného vzťahu medzi účastníkmi, od ktorého sa odvíja právne posúdenie veci. Žalovaní totiž namietali, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským a žalobca namietal, že sa o vzťah spotrebiteľský nejedná.

Žalobca vo svojom vyjadrení konštatoval, že predmetnú zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľskú s poukazom na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch výslovne vylučuje úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu z okruhu spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Tu je ale nutné uviesť, že samotná skutočnosť, že na právny vzťah sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch ešte neznamená, že zmluva nemôže mať charakter zmluvy spotrebiteľskej. Spotrebiteľské zmluvy sú zadefinované v citovanom § 52 OZ širšie ako len v zákone o spotrebiteľských úveroch a to tak, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a teda aj zmluva, ktorá nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ak spĺňa zákonnú definíciu spotrebiteľských zmlúv.

Žalobca taktiež namietal, že nemôže ísť o spotrebiteľskú zmluvu z dôvodu, že žalobca je štátnym fondom zriadeným zákonom, ktorý nekoná samostatne (je podriadený ministerstvu) za účelom dosiahnutia zisku, pretože jeho prostriedky sú účelovo viazané (možno ich použiť len na štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri zriaďovaní bytového fondu a výdavky súvisiace s činnosťou fondu) a teda jeho činnosť nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú. Avšak podľa článku 2 Smernice rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Táto smernica (ktorej transpozíciou bola zavedená definícia spotrebiteľských zmlúv do Občianskeho zákonníka) výslovne stanovuje aj to, že členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru. Príkladom osoby verejného práva napríklad v súvislosti s finančnými službami môže byť Štátny fond rozvoja bývania, ktorý poskytuje žiadateľom na základe spotrebiteľských zmlúv osobitný druh úverov na bývanie (cit.: Števíček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, str. 465). K tomu súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/278/2014 zo dňa 11.03.2015, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4C/147/2012-127 zo dňa 30.09.2014 o zamietnutí žaloby v obdobnej veci s konštatovaním, že v prípade žalobcu (Štátneho fondu rozvoja bývania) „ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide vlastne o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto aj žalobcu je možnú subsumovať pod ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Súd sa v tomto prípade s uvedeným tvrdením plne stotožňuje (obdobne k tomu viď. aj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/75/2014 zo dňa 31.03.2015, týkajúci sa veci Fondu na podporu vzdelávania).

V neposlednom rade je nutné uviesť, že ak by stav podriadenosti (žalobca konštatoval, že je podriadený ministerstvu) alebo účelové viazanie prostriedkov žalobcu malo byť dôvodom vyňatia žalobcu z kategórie dodávateľov v zmysle definície spotrebiteľských zmlúv, mohlo by to viesť k pokusom o obchádzanie zákona zo strany iných dodávateľov (napr. podnikateľských subjektov) či už vytvorením si organizačnej štruktúry podriadenosti alebo účelovým viazaním svojho zisku.

Aj keď je pravdou, že definícia spotrebiteľských zmlúv bola zavedená do Občianskeho zákonníka až od 01.04.2004 (jej modifikácia bola následne vykonaná novelou č. 379/2008 Z.z. účinnou od 01.11.2008) a že predmetná zmluva bola uzavretá ešte dňa 16.04.1999, „spotrebiteľskými zmluvami od účinnosti zákona č. 634/1992 Zb. (v čase uzavretia zmluvy už účinného), pokračujúc zavedením § 23a citovaného zákona až po transpozíciu Smernice rady 93/13 EHS do Občianskeho zákonníka sú všetky zmluvy bez ohľadu na konkrétny zmluvný typ, bez ohľadu na právny režim alebo právny základ, ktoré uzaviera spotrebiteľ s dodávateľom. Je zrejmé, že určujúcim pre použitie režimu spotrebiteľskej zmluvy je len štatút subjektov ako zmluvných strán, ktorým z právneho vzťahu vyplývajú konkrétne práva a povinnosti“ (cit.: Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, str. 450).

Predmetná zmluva je tak zmluvou spotrebiteľskou, kde žalobca (dodávateľ finančných služieb verejného charakteru) vystupuje v pozícii dodávateľa a žalovaní (nepodnikatelia) v pozícii spotrebiteľov.

Pre posúdenie uplatneného nároku bolo rozhodujúce vyhodnotenie účinkov odstúpenia od zmluvy, ku ktorému došlo zo strany žalobcu. Odstúpenie od zmluvy je ako inštitút upravené tak v Občianskom zákonníku (§ 48) ako aj v Obchodnom zákonníku (§ 349 ods. 1). Kým v zmysle Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane (účinky ex nunc), Občiansky zákonník s odstúpením od zmluvy v ustanovení § 48 ods. 2 v zásade spája jej zrušenie a to s účinkami od začiatku (ex tunc). Obchodný zákonník tak umožňuje, aby určité ustanovenia mohli podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu trvať aj po ukončení zmluvy. Zákonná úprava odstúpenia od zmluvy v Občianskom zákonníku je teda pre žalovaných ako spotrebiteľov výhodnejšia. Na tom nič nemení ani znenie článku VIII bod 3 Zmluvy, podľa ktorého „...veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku“, pretože toto znenie je znením naformulovaným žalobcom vo formulárovej spotrebiteľskej zmluve, ktoré je pre spotrebiteľa nevýhodnejšie v porovnaní s úpravou v Občianskom zákonníku. Spotrebiteľ sa totiž nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (cit § 54 ods. 1 OZ). Pre úplnosť je nutné uviesť, že je to práve žalobca (ako dodávateľ tvoriaci obsah formulárovej zmluvy), ktorý sa rozhodol využiť inštitút odstúpenia od zmluvy, hoci právny poriadok umožňuje využitie aj iných inštitútov a postupov v prípade omeškania dlžníka, ktoré nemajú za následok zrušenie zmluvy s účinkami od počiatku.

Tento záver vyplýva z početnej judikatúry (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/57/2015 zo dňa 03.06.2015, 2Co/50/2014 zo dňa 15.12.2014, 6Co/183/2013 zo dňa 09.09.2014, 7Co/12/2014 zo dňa 28.04.2014, 8Co/189/2014 zo dňa 23.04.2015, 10Co/29/2014 zo dňa 02.12.2014 a iné). Pre úplnosť súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013, ktorým ÚS SR odmietol sťažnosť spoločnosti, na ktorú bola postúpená pohľadávka z úverovej zmluvy, ako zjavne neopodstatnenú. Vo vzťahu konkrétne k žalobcovi súd poukazuje na už vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/278/2014 zo dňa 11.03.2015, ktorý sa týkal obdobnej právnej veci samotného žalobcu.

Pokiaľ žalobca uviedol, že účinky odstúpenia od zmluvy sa v tomto prípade nemajú posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, ale že a daný právny vzťah sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka (ide o zmluvu o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku - ide o tzv. „absolútny obchod“), ktorý pripúšťa zmluvnú modifikáciu účinkov odstúpenia od zmluvy a že sám (v § 506) stanovuje, že pri odstúpení od zmluvy môže veriteľ požadovať vrátenie dlžnej sumy s úrokmi, tak tu súd poukazuje na § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2015, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Aj napriek tomu, že ide o ustanovenie, ktoré nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy, časovo pôsobí aj na právne vzťahy

pred jeho účinnosťou. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora) sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015 cit.: „V preskúvanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom“.

Vo vzťahu k rozhodnutiam súdov, na ktoré poukázal žalobca vo svojich vyjadreniach súd poznamenáva, že všetky tieto rozhodnutia boli vydané pred novelou Občianskeho zákonníka účinnou 01.04.2015, ktorá výslovne stanovila, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Keďže dôsledkom odstúpenia od zmluvy podľa ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo zrušenie zmluvy s účinkami ex tunc, zrušili sa i ustanovenia zmluvy upravujúce úrok za poskytnutie úveru, zmluvne dohodnutý úrok z omeškania a poplatky vrátane vyúčtovanej zmluvnej pokuty. Zo zrušenej zmluvy žalobcovi vzniklo právo domáhať sa iba vydania bezdôvodného obohatenia podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri zrušenej zmluve je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 Občianskeho zákonníka).

Žalobca na základe zmluvy vyplatil žalovaným v 1. a 2. rade spolu 16.596,96 Eur a žalovaní zaplatili žalobcovi spolu 8.482,98 Eur. Rozdiel medzi týmito sumami vo výške 8.113,98 Eur (16.596,96 Eur mínus 8.482,98 Eur) tak tvorí bezdôvodné obohatenie žalovaných v 1. a 2. rade na úkor žalobcu, na vydanie ktorého zaväzuje súd žalovaných v 1. a 2. rade týmto rozsudkom.

Vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade súd vyhodnotil uplatnený nárok ako nedôvodný v celom rozsahu vzhľadom na to, že žalovaní v 3. a 4. rade boli ručiteľmi predmetného záväzku žalovaných v 1. a 2. rade. Odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy s účinkami ex tunc a tým aj k zániku ručiteľského záväzku vzhľadom na to, že ručenie má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníkov. Navyše v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa na vzťahy účastníkov zmluvy uplatňuje režim bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaní v 3. a 4. rade nie sú účastníkmi, ktorí by prijali plnenie zo zmluvy (úver bol poskytnutý žalovaným v 1. a 2. rade), a teda oni sa v žiadnom rozsahu bezdôvodne neobohatili, a preto ani nemôžu byť zaviazaní k vydaniu bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Žalovaní v 1. a 2. rade sa so splnením svojho záväzku dostali do omeškania, keď po odstúpení od zmluvy nevrátili žalobcovi predmet bezdôvodného obohatenia, a tak im vznikla povinnosť okrem dlžnej sumy zaplatiť žalobcovi i úroky z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013, t.j. v sadzbe o 8

percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K prvému dňu omeškania (06.01.2015) bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,05%, teda výška úroku z omeškania činí v tomto prípade 8,05 % ročne. Žalovaní sa dostali do omeškania prvým dňom po lehote splatnosti stanovenej žalobcom v odstúpení od zmluvy. Žalovaní boli vyzvaní na zaplatenie dlžnej sumy do 5 dní od doručenia odstúpenia od zmluvy, pričom žalovaným v 1. a 2. rade bolo odstúpenie od zmluvy doručené zhodne dňa 30.12.2014. Posledný (piaty) deň na zaplatenie pripadol na 04.01.2015 (nedeľa), a tak bol posledným dňom na úhradu dlhu v zmysle § 122 ods. 3 OZ nasledujúci pracovný deň - pondelok 05.01.2015. Od nasledujúceho dňa 06.01.2015 sú tak žalovaní v 1. a 2. rade v omeškanií.

Žalovaní v 1. a 2. rade žiadali, aby im súd v zmysle § 160 ods. 1 O.s.p. povolil splácať dlžnú sumu v splátkach. Za primerané splátky považovali splátky vo výške cca 50,- Eur mesačne. Tomuto návrhu ale súd nemohol vyhovieť s poukazom na to, že súd môže povoliť v zmysle § 160 ods. 1 O.s.p. splátky dlhu tak, aby dlh mohol byť v primeranom období (spravidla max. 2 roky) reálne splatený. V tomto prípade ale vzhľadom na výšku dlhu (8.113,98 Eur) a jeho narastanie o úroky z omeškania (8,05% ročne) by splátka 50,- Eur nepostačovala ani na narastajúce úroky z omeškania (8,05% zo sumy 8.113,98 Eur je 653,18 Eur ročne, čo je 54,43 Eur mesačne). Navyše žalovanými navrhovaná výška splátky by bola dokonca nižšia, ako splátka úveru so splatnosťou na 30 rokov, z ktorého nároky boli uplatnené v tomto konaní (mesačná splátka bola zmluvou stanovená na 53,41 Eur), čo by de facto znamenalo, že súd by povolením splátok akoby opätovne založil takmer obdobný úverový vzťah za ešte výhodnejších podmienok (pokiaľ ide o výšku splátky) pre žalovaných, ako bol založený zmluvou, od ktorej žalobca pre neplnenie si zmluvných povinností zo strany žalovaných odstúpil.

Súd tak zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 8.113,98 Eur spolu s úrokom z omeškania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu voči nim ako nedôvodnú zamietol. Plnením jedného zo žalovaných v rozsahu poskytnutého plnenia zaniká povinnosť druhého žalovaného. Vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade súd zamietol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu.

O trovách konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 a 2 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade bol v prevažnej miere úspešný žalobca, a preto mu patrí podľa § 142 ods. 2 O.s.p. právo na náhradu trov konania v rozsahu pomerného úspechu voči žalovaným v 1. a 2. rade. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 3. a 4. rade boli v celom rozsahu úspešní žalovaní v 3. a 4. rade (žaloba bola voči nim v celom rozsahu zamietnutá) a preto im patrí právo na náhradu trov konania voči žalobcovi. Tak žalobca ako aj žalovaní v 3. a 4. rade si uplatnili len právo na náhradu trov právneho zastúpenia (iné trovy im zo spisu nevyplyvajú - žiaden z účastníkov neplatil súdne poplatky v tomto konaní, pretože žalobca ako štátny účelový fond a žalovaní ako spotrebiteľia sú od súdnych poplatkov oslobodení).

Žalobca si uplatnil a vyčíslil trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.645,90 Eur. Súd preskúmal vyúčtovanie uplatnených trov žalobcu a rozhodol, že v prípade plného úspechu vo veci by mal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nasledujúco:

za úkony právnej služby:

1./ prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom odmena 51,45 Eur + 8,04 Eur
RP59,49 Eur

2./ písomné podanie - žaloba odmena 51,45 Eur + 8,04 Eur
RP 59,49 Eur

3./ písomné podanie vo veci samej - zmena žaloby zo dňa 04.0.2015..... odmena 253,94 Eur + 8,39
Eur RP 262,33 Eur

4./ písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie na výzvu súdu zo dňa 23.11.2015 odmena 253,94
Eur + 8,39 Eur režijný paušál 262,33 Eur

5./ účasť na pojednávaní dňa 15.02.2016 odmena 253,94 Eur + 8,58 Eur režijný paušál 262,52 Eur

spolu: 906,16 Eur

cestovná náhrada:

základná cestovná náhrada za použitie motorového vozidla na cestu Bratislava (sídlo právneho zástupcu žalobcu) - Svidník (miesto pojednávania) a späť (2x480 km = 960 km) dňa 15.02.2016 podľa Opatrenia MPSVaR č. 632/2008 Z.z. (0,183 Eur/km) spolu s náhradou PHM pri priemernej spotrebe 6,5 l/100km (podľa predloženého osvedčenia o evidencii vozidla) a cene PHM 1,164 Eur/liter (0,183 + (0,065 x 1,164 Eur)) x 960 248,31 Eur.

náhrada za stratu času:

Náhrada za čas strávený cestou na pojednávanie dňa 15.02.2016 (Bratislava - Svidník a späť) 24 začatých polhodín x 14,30 Eur v zmysle § 17 ods. 1 AT 343,20 Eur

DPH20% z 1.497,67 Eur (906,16 Eur + 248,31 Eur + 343,20 Eur) 299,53 Eur

Súd nepriznal žalobcovi právo na náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnych služieb označené ako: 2./ výzva na úhradu; 4./ odstúpenie od zmluvy; 6./ vyjadrenie zo dňa 06.05.2015 na výzvu súdu zo dňa 09.03.2015 a 8./ vyjadrenie zo dňa 11.0.2016 k vyjadreniu odporcov 3 a 4.. Vyúčtovaný úkon právnej služby „výzva na úhradu“ bola predžalobnou výzvou zo dňa 02.07.2014 adresovanou žalovaným, ktorú nie je možné považovať za úkon v bezprostrednej súvislosti so súdnym konaním. Pre úspešné uplatnenie práva totiž nie je nevyhnutné, aby samotnej žalobe predchádzala predžalobná výzva na dobrovoľné plnenie. Pokiaľ sa teda žalobca rozhodol pre pokus o mimosúdne riešenie sporu, je potrebné, aby si sám hradil takto vzniknuté trovy jeho rozhodnutia. Pre priznanie náhrady trov sa vyžaduje, aby vznikli účelne, tzn. že účastníkovi okrem iného vznikli v bezprostrednej súvislosti so súdnym konaním (viď napr. R 14/1985). Za takto účelne vynaložené trovy pred začatím konania je možné považovať napr. trovy vzniknuté v súvislosti s vznikom právneho zastúpenia (prevzatie veci advokátom, príprava a prvá porada s klientom) alebo spísaním návrhu na začatie konania. S takýmito úkonmi právnej služby ako účelnými počítá priamo vyhláška č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov. Je nepochybné, že tieto trovy vznikajú spravidla pred začatím konania vo veci samej. Podľa názoru súdu však predžalobná výzva medzi tieto úkony nepatrí. Súd k tomu poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/87/2008, ktorý konštatoval, že „predžalobná výzva na úhradu pohľadávky nie je účelným úkonom právnej služby, za ktorý by žalobcovi mala patriť náhrada trov konania“. Za úkon, za ktorý nepatrí žalobcovi právo na náhradu trov konania súd považoval aj úkon „odstúpenie od zmluvy“. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý je využitím práva žalobcu vo vzťahu k žalovaným, ktorý si nevyžaduje osobitné právne znalosti (potrebu využitia advokátskej kancelárie) a to aj s ohľadom na to, že ide o právo vyplývajúce z formulárovej zmluvy využívané žalobcom v početnom množstve prípadov rovnako. Odstúpenie od zmluvy vyústilo do rozšírenia žaloby žalobcom, za čo súd žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia priznáva (úkon: zmena návrhu na začatie konania). Rovnako súd nepriznal žalobcovi náhradu ani za úkon právnej služby označený ako „vyjadrenie zo dňa 06.05.2015 na výzvu súdu zo dňa 09.03.2015“. Išlo o úkon, ktorým právny zástupca žalobcu reagoval na výzvu súdu na presnejšiu špecifikáciu uplatneného nároku pre rozpor v žalobe, keď žaloba obsahovala údaj o tom, že úver mal byť splácaný v splátkach po 53,41 Eur mesačne a omeškaných 18 splátok má predstavovať dlh 891,15 Eur. Súd nemôže za úkon právnej služby, za ktorý má patriť žalobcovi náhrada trov konania, považovať úkon, ktorým upravuje, dopĺňa alebo bližšie špecifikuje podanú žalobu bez zavinenia procesnej protistrany ale z dôvodu, že žaloba je nepresná, neúplná, nezrozumiteľná, alebo obsahuje iné chyby, ktoré si vyžadujú takéto doplnenie alebo opravu. Žalobcovi je priznaná odmena za písomné podanie - žalobu a nemôže žiadať, aby trovy jej dopĺňania alebo opravy hradila procesná protistrana vo forme náhrady trov konania. Navyše uvedeným úkonom právnej služby sa

právný zástupca žalobcu vôbec nevyjadril k uvedenému rozporu v žalobe ale len priložil históriu pohybov na účte a informačnú kartu klienta bez bližšej špecifikácie. Nakoniec súd nepriznal žalobcovi ani náhradu za úkon právnej služby „vyjadrenie k vyjadreniu odporcu 3. a 4.“, pretože tento úkon sa týkal vyjadrenia žalovaných v 3. a 4. rade, voči ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a nie žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí sú povinní trovy právneho zastúpenia žalobcu nahradiť. Navyše toto vyjadrenie je takmer totožné s vyjadrením k vyjadreniu žalovaných v 1. a 2. rade, za ktoré súd priznáva žalobcovi právo na náhradu trov konania. Súd týmto nekonštatuje, že uvedené úkony právnej služby vykonala advokátska kancelária neúčelne z hľadiska potreby ich vykonania. Neúčelné sú z hľadiska posudzovania povinnosti nahradiť za nich trovy procesnou protistranou v zmysle dikcie § 142 ods. 1 O.s.p.. Trovy týchto úkonov si musí hradiť žalobca sám a nie žalovaní.

Žalobca by tak v prípade plného úspechu mal voči žalovaným v 1. a 2. rade právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.797,20 Eur (1.497,67 Eur + 299,53 Eur DPH). Žalobca mal ale úspech v konaní v rozsahu 8.113,98 Eur z uplatnených 9.832,79 Eur, čo je 82,52% a neúspech tak mal v rozsahu 17,48%. Rozdiel medzi procesným úspechom a neúspechom v konaní tvorí 65,04%. Žalovaní v 1. a 2. rade sú tak povinní nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 1.168,90 Eur (65,04% z 1.797,20 Eur). Žalobca žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu vedený v Tatra banke, a.s., č.ú.: 2920915667/1100, VS: 71191998. Vzhľadom na to, že od 30.01.2016 bol formát účtu BBAN nahradený formátom v tvare IBAN, súd vykonal konverziu čísla účtu na formát IBAN a to na č. SK 73 1100 0000 0029 2091 5667.

Žalovaní v 3. a 4. rade si uplatnili právo na náhradu trov právneho zastúpenia každý vo výške 639,88 Eur. Súd preskúmal vyúčtovanie uplatnených trov žalovaných v 3.a 4. rade a rozhodol, že žalovaní v 3. a 4. rade majú právo na náhradu trov konania nasledujúco:

za úkony právnej služby (žalovaný v 3. rade):

1./ prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom	odmena 253,93 Eur + 8,39 Eur
RP	262,32 Eur
2./ písomné podanie - vyjadrenie k žalobe	odmena 126,97 Eur + 8,39 Eur
RP	135,36 Eur
3./ účasť na pojednávaní dňa 15.02.2016.....	odmena 126,97 Eur + 8,58 Eur
RP	135,55 Eur
DPH	(20% z 533,23 Eur)106,65 Eur

spolu: 639,88 Eur

za úkony právnej služby (žalovaná v 4. rade):

1./ prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom	odmena 253,93 Eur + 8,39 Eur
RP	262,32 Eur
2./ písomné podanie - vyjadrenie k žalobe	odmena 126,97 Eur + 8,39 Eur
RP	135,36 Eur
3./ účasť na pojednávaní dňa 15.02.2016.....	odmena 126,97 Eur + 8,58 Eur
RP	135,55 Eur
DPH	(20% z 533,23 Eur)106,65 Eur

spolu: 639,88 Eur

Náhradu trov konania žalovaných v 3. a 4. rade je žalobca povinný zaplatiť žalovaným na účet ich právneho zástupcu č.: SK72 0200 0000 0000 4294 9572, BIS: SUBASKBX, VS: 33515 v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. a to každému vo výške 639,88 Eur, čo je spolu 1.279,60 Eur.

Tarifná odmena 51,45 Eur/úkon je určená podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „AT“) z tarifnej hodnoty veci 704,06 Eur a tarifná odmena 253,94 Eur/úkon z tarifnej hodnoty veci 9.832,79 Eur (pri úkonoch vykonaných po rozšírení žaloby). Režijným paušálom (RP) je náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné podľa § 16 ods. 3 AT (pri úkonoch vykonaných v roku 2014 vo výške 8,04 Eur, pri úkonoch v roku 2015 vo výške 8,39 Eur a pri úkonoch v roku 2016 vo výške 8,58 Eur). Právni zástupcovia žalobcu a žalovaných v 3. a 4. rade sú preukázateľne platiteľmi dane z pridanej hodnoty (predložili osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty), a preto sa im zvyšuje odmena a náhrady v zmysle § 18 ods. 3 AT o 20% DPH. Žalovaným v 3. a 4. rade patrí náhrada tarifnej odmeny pri úkonoch právnej služby (s výnimkou prevzatia a prípravy zastúpenia) znížená o 50% podľa § 13 ods. 2 AT, pretože išlo o spoločné úkony advokáta pri zastupovaní dvoch účastníkov.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (§ 251 ods. 1 O.s.p.).